

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 80.970 van 15 juni 1999
in de zaak A. 82.930/XII-1922.**

In zake : Maurice VAN MALDEGHEM,
die woonplaats kiest bij
advocaat K. RONSE,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Louizalaan 523

tegen :

de stad BRUSSEL,
die woonplaats kiest bij
advocaat N. WEINSTOCK,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Defrélaan 19.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Maurice VAN MALDEGHEM op 15 maart 1999 heeft ingediend om de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van het besluit van 21 januari 1999 van het college van burgemeester en schepenen van de stad Brussel waarbij hem definitief het recht op deelname aan de markt van het Vossenplein wordt ontzegd;

Gezien het gelijktijdig ingediende verzoekschrift, waarbij dezelfde verzoekende partij de vernietiging vordert van dezelfde beslissing;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur F. DE BUEL;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 3 mei 1999 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 18 mei 1999;

Gehoord het verslag van staatsraad A. VANDENDRIESSCHE;

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. RONSE, die verschijnt voor verzoeker, en van advocaat M. MORTIER, die loco advocaat N. WEINSTOCK verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur F. DE BUEL;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de gegevens van de zaak kunnen worden samengevat als volgt :

1.1. Artikel 1 van het besluit van 11 december 1995 van de gemeenteraad van de stad Brussel houdende het reglement van inwendig bestuur op de openbare markten, dat op dat vlak artikel 10 van het stedelijk Algemeen Politiereglement van 11 mei 1981 overneemt, stelt de specifieke bestemming vast van een aantal markten in de stad. Aan de markt op het "Vossenplein en uitbreiding" wordt de bestemming gegeven: "Markt van reeds gebruikte voorwerpen". De standplaatsen op de markten zijn, in het algemeen, voorbehouden aan personen die gemachtigd zijn om ambulante activiteiten op openbare markten uit te oefenen of die erkend zijn om te verkopen voor menslievende doeleinden. Verzoeker blijkt tot de eerste categorie te behoren.

Overeenkomstig artikel 12, lid 2, van hetzelfde reglement kan het college van burgemeester en

schepenen aan de verkopers een standplaats ontnemen wanneer zij, na schriftelijke verwittiging, de bepalingen van het reglement blijven miskennen.

1.2. Verzoeker verkoopt reeds verschillende jaren 's zondags voorwerpen op de markt aan het Vossenplein.

Uit een administratief verslag van 21 juni 1983 van de politiecommissaris aan de bevoegde stedelijke dienst blijkt dat toen reeds de met de controle belaste politieambtenaren vastgesteld hebben dat een aantal handelaars, waaronder verzoeker, in weerwil van het feit dat de markt bestemd was voor de verkoop van reeds gebruikte voorwerpen ("objets ayant été utilisés"), daar in hoofdzaak of zelfs uitsluitend nieuwe waren ("marchandises neuves") verkochten. Bij brief van 27 augustus 1984 is verzoeker, op grond van een nieuwe vaststelling dd. 8 juli 1984, in gebreke gesteld om zich aan de regels te houden.

1.3. In juli en augustus 1997 zendt de verwerende partij opnieuw een ingebrekestelling aan verzoeker. Er wordt nu verwezen naar verschillende controles waaruit gebleken was dat verzoeker "voorwerpen te koop aanbiedt die nooit gebruikt werden". Het blijkt te gaan om nieuwe artikelen zoals meubels, spiegels, schilderijen en fantasieartikelen.

Verzoeker reageert met de mededeling van een kopie van enkele losse bladzijden uit zijn "aankoopregister van particulieren" uit vorige jaren, met de voorlegging van facturen van aankoop van tweedehandsgoederen en met de mededeling dat de door hem verkochte tweedehandsgoederen "reeds gebruikt zijn".

Op 16 oktober 1997 besluit het college van burgemeester en schepenen van de stad Brussel, steunend op die vaststellingen, verzoeker gedurende twee maanden

het recht te ontzeggen om deel te nemen aan de markt op het Vossenplein.

Na overleg wordt verzoeker met ingang van 30 november 1997 toch opnieuw toegelaten tot de markt "onder de uitdrukkelijke voorwaarde dat hij er gebruikte voorwerpen zal te koop stellen".

1.4. Op 15 december 1997 formuleren de "Vrienden van de Oude Markt" een nieuwe klacht omdat verzoeker zijn verkoopgedrag na zijn schorsing in genen dele gewijzigd heeft. Ook de politie stelt vast dat de door verzoeker en zijn echtgenote op 14 december 1997 aangeboden goederen (kleine siervoorwerpen; bijzetmeubelen) "die reeds echt gebruikt zijn geweest (...) een kleine minderheid van zijn stand uitmaken".

In de daaropvolgende periode worden verschillende processen-verbaal opgemaakt. Ook stelt een lid van de Kamer van Experts in Kunstwerken op 15 maart 1998 vast dat verzoeker meubels van recente makelij verkoopt. In een administratief verslag van 11 januari 1998 beklagen de verbalisanten er zich bij het bestuur zelfs over dat hun positie op de markt gaandeweg verzwakt door het niet optreden tegen de onveranderde opstelling van verzoeker en zijn echtgenote ten aanzien van de voorwerpen die zij te koop stellen. Dezelfde klacht wordt geformuleerd in een verslag van 19 april 1998 met de verduidelijking :

"Van Maldeghe/Caerels nog steeds flagrant in overtreding en doet niet de minste inspanning om zich aan te passen; integendeel hij breidt zijn nieuwe artikelen nog uit".

Een verslag van 17 mei 1998 verwijst naar de verkoop van kopie-antiek.

Verzoeker reageert op al die vaststellingen met de stelling dat hij tweedehandsgoederen, opgekocht bij particulieren of via antiquairs, verkoopt.

1.5. Op 9 juli 1998 schrijft de schepen van handel aan verzoeker dat hij op 14 juni 1998 vastgesteld heeft dat er "nog steeds nieuwe namaak antiek voorwerpen" verkocht werden. Hij wordt in gebreke gesteld "dergelijke voorwerpen niet meer te koop aan te bieden" op gevaar af zich de toegang tot de markt definitief ontzegd te zien. De ingebrekestelling wordt herhaald op 11 september 1998.

Verzoeker antwoordt daar op 23 september 1998 op dat hij sinds 22 jaar opkopen doet "bij particulieren, op vrije markten en op openbare veilingen uit inboedels; ook met faktuur van buitenlandse opkopers, meubels, spiegels enz." Hij stelt dat "alle stukken tweedehands (zijn), zeker even oud en gebruikt als serviezen, c.d.'s, huisraad dat verkocht wordt op de markt". Hij voegt er opnieuw kopies bij van flarden uit een "aankoopregister", zonder bij een van die aankopen de identiteit van de verkoper te vermelden of zonder die aankopen in verband te brengen met bepaalde op de markt aangeboden koopwaar.

1.6. Op 20 december 1998 laat de verantwoordelijke politie-inspecteur zich op de markt begeleiden door een expert in kunst en antiquiteiten. Deze stelt in zijn verslag aan de burgemeester vast dat veel handelaars op de markt het reglement niet naleven, zo onder meer verzoeker die -voor het merendeel, zo stelt de politieinspecteur vast- nieuwe zaken van hedendaagse makelij te koop stelt. Hij wijst erop dat de markt zijn eigenheid dreigt te verliezen doordat nieuwe produkten die massaal uit den vreemde worden aangevoerd op de markt worden aangeboden.

1.7. Op 21 januari 1999 treft het college van burgemeester en schepenen dan het thans bestreden besluit, waarbij verzoeker definitief van de markt wordt uitgesloten. Het besluit verwijst naar artikel 1.2 en 10.9 van het Algemeen politiereglement en artikel 1.4, 9.1., en 12 van het reglement op de openbare markten en het overweegt "dat door de bevoegde politiediensten en experts reeds meerdere inbreuken (verkoop van niet gebruikte voorwerpen) op de beschikkingen van bovengenoemde artikelen van de geciteerde reglementen gepleegd door de H. VAN MALDEGHEM Maurice werden vastgesteld (en) dat hem verschillende schriftelijke waarschuwingen werden gestuurd".

2. Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

3.1. Overwegende dat verzoeker in het eerste middel aanvoert dat het bestreden besluit steunt op de overweging dat de bevoegde politiediensten en experts lastens verzoeker meerdere inbreuken op het bestaande reglement, meer bepaald de verkoop van niet gebruikte voorwerpen, hebben vastgesteld, terwijl (1) hij in werkelijkheid telkens onmiddellijk die vaststellingen heeft tegengesproken met bewijzen van het tweedehands-karakter van zijn koopwaar zodat het besluit, door geen acht te slaan op de door hem aangebrachte bewijsgegevens en niet op zijn bemerkingen te antwoorden, genomen is met miskenning van de op het bestuur rustende hoorplicht en zijn rechten van verdediging (eerste onderdeel van het middel), terwijl (2) de verwijzing naar vaststel-

lingen van politiediensten en deskundigen, geplaatst tegenover zijn eigen bewijsvoering, niet toelaat het bestreden besluit als afdoende formeel gemotiveerd te beschouwen (tweede onderdeel van het middel), terwijl (3) de wet op het politieambt aan de politieagenten wel toelaat materiële vaststellingen in een proces-verbaal op te nemen maar niet om vastgestelde feiten te appreciëren, hetgeen te dezen is gebeurd door enkel op zicht van de stukken bepaalde goederen als "nieuwe" goederen te kwalificeren (derde onderdeel van het middel) en terwijl (4) de verwijzing naar "experten" niet opgaat omdat hij niet weet wie als expert is opgetreden en omdat de deskundigheid van die experts niet vaststaat (vierde onderdeel van het middel);

3.2. Overwegende dat de verwerende partij met betrekking tot het eerste onderdeel van het middel opmerkt dat uit de stukken die verzoeker aan het bestuur heeft voorgelegd inderdaad blijkt dat "een aantal voorwerpen die hij verkoopt reeds gebruikte voorwerpen waren" maar dat zulks -ook niet het verslag van verzoekers deskundige SIOEN, want er wordt niet in bevestigd dat de betrokken goederen "reeds gebruikt waren"- helemaal niet aantoon dat hij niet systematisch nieuwe voorwerpen te koop zou aangeboden hebben terwijl dat feit dan wel bewezen wordt door vaststellingen van haar politiediensten en door "twee onafhankelijke deskundigen DEVADDER en VAN STEENBERGE"; dat volgens haar het bestreden besluit genomen kon worden zonder verzoeker te horen omdat de maatregel niet gesteund is op het persoonlijk gedrag van verzoeker en dat in elk geval uit de uitvoerige briefwisseling blijkt dat verzoeker zijn standpunt op de zaak heeft kunnen uiteenzetten;

Overwegende dat de verwerende partij ten aanzien van het tweede onderdeel van het middel betoogt dat de door haar in aanmerking genomen stukken voldoende duidelijk aantonen dat verzoeker nieuwe voorwerpen ver-

koopt en dat, eens die vaststelling gedaan, de vraag of hij "ook bepaalde tweedehandse voorwerpen verkoopt" irrelevant wordt; dat zij ten aanzien van het derde onderdeel van het middel erop wijst dat de verbalisanten niets anders dan "materiële vaststellingen" gedaan hebben en dat de "appreciatie" waarvan verzoeker gewag maakt niets meer is dan woordenkramerij omdat het toch duidelijk is dat een meubel waarin nog schaafkrullen te vinden zijn een "niet gebruikt" meubel is; dat zij ten aanzien van het vierde onderdeel van het middel erop wijst dat de expertises geenszins anoniem gebleven zijn en dat de door verzoeker ingeroepen tegenexpertise de waarnemingen van die deskundigen niet heeft kunnen ontkrachten;

3.3.1. Overwegende dat, naar luid van artikel 1 van het reglement van inwendig bestuur van de openbare markten, de markt op en rond het Vossenplein door de gemeenteraad van Brussel bestemd is voor de verkoop "van reeds gebruikte voorwerpen" ("tous objets ayant déjà été utilisés") terwijl markten op andere plaatsen bestemd zijn voor bv. een "antiekmarkt", voor "reeds gebruikte fietsen en motorfietsen", voor "auto's (...) die reeds gebruikt geweest zijn" of voor "alle voorwerpen met uitzondering van deze die reeds gebruikt zijn"; dat aldus, bij afwezigheid van enige begripsverduidelijking door de gemeenteraad zelf aangebracht, het al dan niet eerder gebruik van de te koop gestelde goederen het enig decisief criterium is om aan de markt deel te nemen, ongeacht of de te koop gestelde goederen ook als oud, antiek, tweedehands, of versleten kunnen bestempeld worden;

Overwegende dat uit het administratief dossier van de zaak blijkt dat verzoeker er ettelijke keren op gewezen is dat hij in overtreding was met het voorschrift dat er op de markt alleen "reeds gebruikte voorwerpen" mochten verkocht worden en dat hij zich niet

aan die regel hield; dat er ook uit blijkt dat verzoeker eigenlijk nooit betwist heeft dat er geen niet-gebruikte voorwerpen te koop aangeboden mochten worden maar dat hij steeds voorgehouden heeft dat wat hij aanbood "tweedehands" was en dat bijgevolg hetgeen op zijn stand door de verbalisanten is gezien -feiten die hij niet betwist- geen overtreding inhield; dat de vele brieven die verzoeker aan het bestuur gericht heeft en die in het administratief dossier neergelegd zijn duidelijk aantonen dat verzoeker de problematiek degelijk kon inschatten, dat hij zich naar wens heeft kunnen verweren en ook verweerd heeft; dat in de huidige stand van de zaak vastgesteld wordt dat de verwerende partij voldaan heeft aan de op haar rustende verplichting om verzoeker te horen;

Overwegende dat, geplaatst voor de door politieambtenaren gemaakte vaststelling dat bepaalde goederen "niet gebruikt" waren -een vaststelling die in de meeste gevallen geen problemen kan oproepen omdat het "gebruik" van een voorwerp veelal de visu kan vastgesteld worden- het aan verzoeker toekwam om ten overstaan van de verwerende partij het bewijs te leveren dat de politieambtenaren zich vergisten; dat wat die bewijzen betreft, het administratief dossier enkele uittreksels bevat uit het aankoopregister dat verzoeker bijgehouden heeft maar dat hij met betrekking tot de goederen die op die uittreksels vermeld zijn de naam van de verkoper (zijnde de persoon die het voorwerp eerder "in gebruik" gehad heeft) niet vermeldt en dat hij ook het verband niet aantoont tussen die goederen en de goederen die hij op de markt verkocht toen de verbalisanten zijn stand inspecteerden; dat het administratief dossier ook drie bewijzen bevat van aankoop van goederen bij privé-personen (een uit maart 1998 en twee uit november 1998), maar dat verzoeker geenszins het bewijs levert dat de verkoop van die goederen op de Vossenmarkt hem als een inbreuk aangerekend zijn; dat het voorleggen van een

faktuur waarop de vermelding "tweedehands", "oud" of "gebruikt" voorkomt, of van een verslag waarin een veilingmeester bevestigt dat een reeks goederen "oud of tweedehands (zijn)" er zeker niet aan in de weg staat dat, zelfs indien aangetoond zou worden dat precies die goederen op de markt te koop werden aangeboden, de met het toezicht belaste ambtenaren toch nog de visu kunnen vaststellen dat de goederen geen tekenen van gebruik vertonen; dat het trouwens bij lezing van het administratief dossier opvalt dat de discussie tussen verzoeker en de verwerende partij geen betrekking had op enkele betwistbare en individueel aanwijsbare gevallen, maar dat de aangestelden van de verwerende partij op 14 december 1997 hebben kunnen vaststellen dat "zeker 50% (van de aangeboden) goederen niet gebruikt zijn geweest" en op 20 december 1998 dat "de meerderheid" van de te koop gestelde producten nieuw was; dat in die omstandigheden de bewijzen die verzoeker overlegt weinig relevant en zeker onvoldoende zijn om de vaststellingen waarop de verwerende partij het bestreden besluit gesteund heeft te ontkrachten; dat het eerste onderdeel van het middel niet ernstig is;

3.3.2. Overwegende dat het bestreden besluit formeel verwijst naar de "meerdere inbreuken" die ten laste van verzoeker zijn vastgesteld op de verplichting om op de Vossenmarkt enkel gebruikte voorwerpen te verkopen; dat het administratief dossier van de zaak een resümé vaststellingen bevat die lastens verzoeker zijn gedaan; dat het tweede onderdeel van het middel niet ernstig is;

3.3.3. Overwegende dat niet wordt ingezien waarom de politieambtenaren, belast met het toezicht op de Vossenmarkt, hun bevoegdheid te buiten zouden zijn gegaan door bepaalde voorwerpen die verzoeker te koop aanbood op zicht als een niet reeds gebruikt voorwerp te kwalificeren; dat, daargelaten de bewijswaarde die de

verwerende partij aan de vaststelling van haar politie-ambtenaren mocht hechten, de verwerende partij trouwens ook zo voorzichtig geweest is om tot twee keer toe het advies van deskundige personen in te winnen; dat het niet volstaat de deskundigheid van bepaalde personen in twijfel te trekken om op grond daarvan de deugdelijkheid van de door die personen gedane feitelijke vaststellingen in vraag te kunnen stellen; dat het derde en vierde onderdeel van het middel ook niet ernstig zijn;

3.4. Overwegende dat het eerste middel in geen van zijn onderdelen ernstig is;

4.1. Overwegende dat verzoeker in een tweede middel aanvoert dat het deskundigenverslag waarop het bestreden besluit steunt het in het marktreglement opgenomen voorschrift betreffende "goederen die reeds gebruikt geweest zijn" interpreteert als "versleten, beschadigde goederen" terwijl die lezing van de tekst ingaat tegen de gebruikelijke interpretatie die eraan moet gegeven worden en die er ook door het ministerie van Middenstand aan gegeven wordt, te weten hetzij "door het gebruik gesleten voorwerpen", hetzij "tweedehands voorwerpen, d.w.z. voorwerpen die nadat zij eenmaal door een consument verworven werden of eenmaal aan een consument werden aangeboden opnieuw verder worden verkocht";

4.2. Overwegende dat de verwerende partij daarop antwoordt dat de deskundigen die zij geraadpleegd heeft en de verbaliserende politiediensten het "hebben over nieuwe producten" en niet over "niet versleten" voorwerpen;

4.3. Overwegende dat het bestreden besluit verwijst naar inbreuken op de verplichting om op de Vossenmarkt alleen "gebruikte voorwerpen" te verkopen; dat die verplichting door het marktreglement is vastge-

steld en dat verzoeker niet aantoont met welk reglement die verplichting in strijd zou zijn; dat het administratief dossier overduidelijk aantoont dat aan verzoeker altijd verweten is niet-gebruikte goederen op de markt te verkopen; dat verzoeker, waar hij een "gebruikt voorwerp" gelijkstelt met een "versleten voorwerp", aan de verwerende partij een interpretatie toeschrijft die haar ambtenaren, naar blijkt uit het administratief dossier, op geen enkel ogenblik aangenomen blijken te hebben; dat die ambtenaren integendeel het marktreglement correct toegepast hebben toen zij vaststelden dat verzoeker voorwerpen te koop aanbood waarvan hen niet bleek dat er eerder daadwerkelijk gebruik van gemaakt was, in welk geval het aan verzoeker toekwam om het bewijs te leveren dat zulks wel degelijk het geval was, wat hij, zoals bij de bespreking van het eerste middel uiteengezet, niet gedaan heeft; dat het tweede middel niet ernstig is;

5. Overwegende dat verzoeker geen ernstige middelen aanvoert; dat om die reden de vordering tot schorsing verworpen wordt,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op vijftien juni 1900 negenennegentig, door :

de HH. A. VANDENDRIESSCHE,	wnd. kamervoorzitter,
	staatsraad,
W. GEURTS,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

W. GEURTS.

A. VANDENDRIESSCHE.